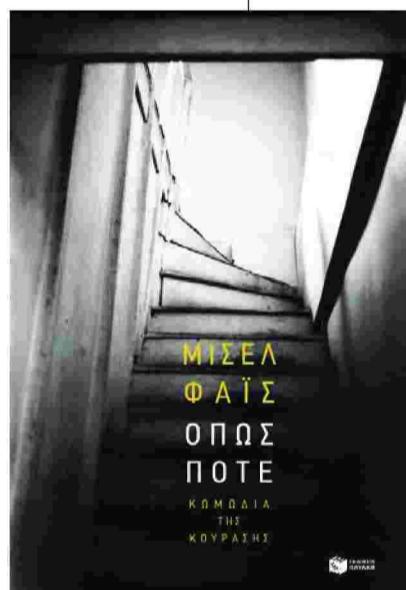

BIBLIO

Επιμέλεια:
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΜΠΙΡΜΠΙΛΗ

ΜΙΣΕΛ ΦΑΪΣ
«Όπως ποτέ.
Κωμωδία της
κούρασης»
 Μυθιστόρημα,
 Πατάκης, 2019,
 σελ. 160

[www.
athens voice.gr](http://www.athensvoice.gr)

Διαβάστε όλο το
κείμενο στο site

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ /
 ΕΚΔΟΣΕΙΣ /
 ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ /
 ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Η ΧΑΜΕΝΗ ΣΥΝΟΧΗ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΦΑΪΣ

Tou BART SOETHAERT

ΣΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΦΑΪΣ «ΌΠΩΣ ΠΟΤΕ» Ο ΜΟΝΑΧΙΚΟΣ ΠΡΩΤΟΠΡΟΣΩΠΟΣ ΑΦΡΥΓΤΗΣ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΟΝΑΝ ΛΑΒΥΡΙΝΘΩΔΟ ΧΩΡΟ ΠΟΥ ΤΟΥ ΠΑΡΕΧΕΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΔΕΙΝΑ ΠΟΥ ΠΛΗΤΤΟΥΝ ΤΟΝ ΞΕΩ ΚΟΣΜΟ. ΔΕΝ ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΖΕΤΑΙ ΟΥΤΕ Π ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΟΥΤΕ ΤΟ ΕΥΡΥΤΕΡΟ Χωροχρονικό ΤΟΥ ΣΤΙΓΜΑ. ΔΕΝ ΞΕΡΟΥΜΕ ΓΙΑΤΙ, ΠΩΣ ΚΑΙ ΑΠΟ ΠΟΤΕ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΕΚΕΙ, ΠΟΤΕ ΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΤΟΥ ΈΓΙΝΕ ΚΑΙ ΦΥΛΑΚΗ, ΓΙΑ ΠΟΣΟ ΚΑΙΡΟ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΑΚΟΜΗ ΕΚΕΙ ΜΕΣΑ (ΑΥΤΟ)ΠΑΓΙΔΕΥΜΕΝΟΣ.

Οχρόνος εκεί μέσα είναι (υποβλητικός) χρόνος της προετοιμασίας, της επιθυμίας, της αναμονής, της σιωπής, και δεν γίνεται ποτέ (πρακτικός) χρόνος της δράσης, της εκπλήρωσης ή της ανατροπής. Εφόσον ο ακινητοποιημένος αυτός χρόνος «ποτέ δεν επειγεται, ποτέ δεν καθυστερεί, ποτέ δεν είναι ακριβής», υπάρχει πληθώρα (αφρυγματικού) χρόνου για παρατήρηση και αυτοπαρατήρηση: για την εμμονική παρατήρηση περαστικών στον δρόμο αλλά και για τη λεπτομερή στημένη σύμπειρη όλων όσα περνούν από το δικό του μυαλό, από την πλάγια αυτοπαρατήρηση μέσω τρίτων, που τον καδράρουν με το διεσδυτικό τους βλέμμα, μέχρι και την εμπειρία της αυτοεξάλεψης μέσα στο αδιάφορο πλήθος. Τι λογοτεχνική εικόνα συγκροτούν οι ακατάπαυστοι συλλογισμοί, σε ποιο ύφος προσβλέπουν οι κυκλικές σκέψεις χωρίς συμπέρασμα, σε ποιες ανθρωπογεωγραφίες μας εισάγουν οι αγχώδεις στροβιλισμοί του «φυλακισμένου ήρωα» που παθάνει ασφυξία μέσα στον ίδιο του τον εαυτό; Το μότο, παρέμενο από τα πημερόλγια του Κάφκα, ήδη στη μελέτη της προσωπογραφίας ενός υπαρξιακού αδιεξόδου μάς προσκαλεί. Πιο συγκεκριμένα, το ψυχικό κλίμα του «Όπως ποτέ» είναι εκφραστικά, συλλογιστικά, συναισθηματικά και νοηματικά συνυφασμένο με το «Κτίσμα»

(1923-24), ένα από τα τελευταία διηγήματα του Τσεχοεβραίου συγγραφέα που στα ελληνικά κυκλοφόρησε ξανά στην εξαιρετική μετάφραση της Αλεξανδρας Ρασιδάκη από τις εκδ. Αγρά (2018). Στο πριτελές κείμενο του Κάφκα ένα πλάσμα, χωρίς περιτέρω χαρακτηριστικά, ζει αυτάρκες και τελείως απομονωμένο σ' ένα υπόγειο κτίσμα. Συγκλονίζεται από τους συνεχείς αναστοχασμούς του και απευθύνεται μακροσκελώς προς εαυτόν με φράσεις που ταυτολογούν, αποσταθεροποιούν ή και αναιρούν το ίδιο το νόμα τους. Με παρόμοιο τρόπο λειτουργεί η παλινδρομική συλλογιστική του κεντρικού αφρυγτή στο «Όπως ποτέ». Ο λόγος του συγκροτείται από οξύμωρες κατασκευές και οιλισθαίνοντα λογικά παράδοξα (λ.χ. «όσο περισσότερο αναζητάς το πέρασμα του χρόνου τόσο περισσότερο σου διαφεύγει, όπως στον νεκρό διαφεύγει ο θάνατος, στον ζώντα π. ζωή, στον ερωτευμένο ο έρωτας» κ.ο.κ.). Πέφτει διαρκώς σε αντιφάσεις και ασάφεις, ενδίδει σε διατυπώσεις αυτοαναίρεσης, απαριθμεί ενδεχόμενα χωρίς να τα ολοκληρώσει και δυσκολεύεται να καταλήξει σε μια κατάφραση (λ.χ. «Θυμάται πως δεν θυμάται. Αυτό το θυμάται [...] Μαζί μ' αυτό, όμως, που δεν θυμάται, θυμάται και

κάτι αλλο...»).

Στο «Όπως ποτέ», όπως και στο «Κτίσμα», το περιβάλλον γίνεται προέκταση του εγώ, το εγώ ταυτίζεται με το (κειμενικό) δημιούργημά του. Ο αφρυγτής ακούει τον άγνωστο ήχο (που αντίστοιχα αντιούχησε επίσης τον πρωταγωνιστή του Κάφκα) «σαν φυλλομέτρημα, σαν κάποιος να γυρίζει τις σελίδες ενός μεγάλου βιβλίου». Και συνεχίζει χαρακτηριστικά: «Το βιβλίο αυτό μπορεί να είμαι εγώ. [...] Είμαι το πημερόλγιο μου, είμαι το νυχτολόγιο μου, είμαι το απουσιολόγιο μου. Κι αυτόν τον μεγάλο, σκληρόδετο τόμο, με τις κιτρινισμένες σελίδες, τον φυλλομετρούν, σαν να μετακινούν πέτρες, κάθε φορά διαφορετικά δάχτυλα».

Καθώς έγινε κάτοικος της γραφής του και οι διαδικασίες της πιεστικής (αυτο)παρατήρησης τον έκαναν εντέλει να αισθάνεται «τόσο εκτεθεμένος, τόσο τρωτός» που δεν έχει πλέον «πού να κρυφτεί», πο κρυψώνα, που κτίστηκε αρχικά για να επικαλύψει «τα κάτω κοιτάσματα, τα εσώτατα, [...] τα γενέθλια στρώματα, τα γενεαλογικά, τα καταγωγικά», διαβάζεται πλέον από τους πολλούς σαν μισανοιχτό βιβλίο, μέσα στο οποίο διανοίγουν και συνδέουν στοές, ο καθένας με τον τρόπο και τη διάθεσή του, οι αναγνώστες-ανασκαφείς.

«Είστε τα βιβλία που γράφετε», είχε ήδη παρατηρήσει η ψυχαναλύτρια στον πρώτο τόμο της τριλογίας του Φάις, στο «Από το πουθενά» (2015). Όσο οι μυθοπλασίες του (υπερτροφικού) εαυτού εμφανίζονται στο «Όπως ποτέ» ως μετωνυμίες της διαδικασίας της γραφής και ως ζώνες διεμπλοκής, διερώτησης ή αντιπαραβολής του μικρόκοσμου του εγώ με τις ποικίλες ανθρωπογεωγραφίες της σύγχρονης κοινωνίας δια της διαδικασίας της (αυτο)παρατήρησης, τόσο η υπόθεση αυτή αναμετριέται επίσης με την απραξία έως και αδιαφορία της «Κατάστασης»: «Κομβόσατε. Η Κατάσταση είναι αδιάφορη για την κατάστασή σας. [...] Όλα αλλάζουν, υποχωρούν, μετατοπίζονται, σβήνουν, κλονίζονται, καταρρέουν. Όλα. [...] Η Κατάσταση όμως είναι Κατάσταση. [...] Ένα διαρκές, ισόβιο, ανεξάντλητο, αδρανές Τώρα. Δεν υπάρχει πιο τώρα από αυτό το Τώρα. Κομβόσατε.»

Όσο η εμπειρία του (ατομικά βιωμένου) χρόνου, όπως αυτή αισθητοποιείται μέσα στο μυθιστόρημα, μοιάζει εντέλει στον ίδιο βαθμό «άρρωστη» με το χρονικό στήγμα της «Κατάστασης», είναι σαγηνευτική η ιδέα να διαβάσει κανείς το «Όπως ποτέ» επίσης ως μια ψυχογραφική μελέτη της (εξίσου ταραγμένης) σύγχρονης εποχής: ένα κείμενο δηλαδή που καταβυθίζεται στην μακρά διάρκεια του ενεστώτος χρόνου για να σφυγμομετρήσει τον παλμό ενός ταλαιπωρημένου παρόντος, μέσα στο οποίο πολλοί άνθρωποι νιώθουν πως δεν έχουν έναν ορίζοντα, μια προοπτική που τους ανήκει, πως η πιθανότητα να αλλάξει κάτι στο μέλλον αναβάλλεται διαρκώς. Πάνω σ' αυτό το κατώφλι μάς άφησε και ο Κάφκα, κρατώντας το κείμενο του «Κτίσματος» αενάως ατελές. Το χειρόγραφο κλείνει με τη φράση: «Αλλά όλα έμειναν απαράλλαχτα, το». **A**

*O Bart Soethaert είναι μεταδιδάκτορας ερευνητής στο Κέντρο Νέου Ελληνισμού (CeMoG) και στο Cluster of Excellence "Temporal Communities" του Ελεύθερου Πανεπιστημίου του Βερολίνου. Από την Edition Romiosini κυκλοφορεί το βιβλίο του «Η στροφή προς το παρελθόν - Ορίζοντες του ιστορικού μυθιστορήματος (1935-1950) στην Ελλάδα» (2018).

